

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Arbejderdeportation i EF ...

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

VS19723

DET. KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN
ARBEJDSFORMIDLINGEN

Arbejderdeportation i EF..

Når kapitalisterne af hensyn til profitten ønsker at flytte virksomheder til en egn af Danmark, har det kun mening, hvis arbejderne flytter med. Til det formål har den kapitalistiske klassestat gennemført loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring fra marts 1970 med senere ændringer.

For i det mindste at opretholde et skin af frihed virker loven ikke ved åbne forbud, men ved hjælp af principper som belønning og straf. Den, der villigt lader sig flytte fra et fag til et andet og fra et sted til et andet "belønnes" med hjælp til rejse, flytning, bolig, osv. - f.eks. ydes der den fyrstelige sum af 100 kr. om måneden til de familier, der bliver nødt til at føre dobbelt husholdning. Den, der derimod nægter at lade sig flytte af sociale, personlige og andre ulovlige grunde straffes ved, at man tager arbejdsløshedsunderstøttelsen fra ham. Arbejdsløsheden, den manglende understøttelse og arbejderens økonomiske og sociale forpligtelser over så stort pres på ham, at det er indirekte tvang. Derfor finder vi det berettiget at kalde det, der sker, for arbejderdeportation.

Arbejderdeportationen i EF virker efter nogenlunde samme retningslinier som i Danmark, blot i langt større målestok. Og den danske lovgivning er udformet på en måde, så den passer til EF's regler som fod i hose.

Allerede i 1962 nedsatte daværende arbejds- og socialminister Kaj Bundvad et udvalg, som i 1963 kom med en betænkning hvori der - som det hedder i indledningen - opridses baggrund, vilkår og opgaver for det danske anvisningssystem i de kommende år under hensyn til de voksende behov for tilpasning af arbejdskraften, nationalt og internationalt. Disse retningslinier har skiftende regeringer siden fulgt, når de skulle ændre arbejdsformidlingsloven.

Danske arbejdere ved af egen erfaring, hvordan arbejderdeportationen virker, efter man har taget arbejdsanvisningen fra fagforeningerne og lagt den i hænderne på statslige arbejdsformidlingskontorer. Mens LO-lederne også på dette felt er villige til klassesamarbejde (bl.a. ved at deltage i Landsarbejdsnævnet), kæmper mange lokale fagforeninger og arbejdere på arbejdspladserne en klassekamp for at hindre deportationen i at fungere.

I denne kamp står arbejderne over for ikke alene kapitalisterne men også staten og LO-ledelsen, som er fælles om at forsvare arbejderdeportationen. Det kan være vanskeligt nok at bekæmpe den danske deportation. Men hvis Danmark tilsluttes EF, kommer arbejderklassen både i de nuværende og de mulige EF-lande til at stå over for en styrket EF-stat, som endnu bedre vil være i stand til at koordinere kapitalistklassens interesser og bestræbelser, også i spørgsmålet om deportationen.

Derfor vil det være i såvel den europæiske som i den danske arbejderklassens interesse at holde Danmark uden for EF.

Deportationen i EF

Reglerne i EF om fri bevægelighed for kapital, varer og tjenesteydelser og fri etableringsret har ikke den store mening, hvis ikke kapitalisterne ved EF-statens hjælp kan flytte arbejderne hen, hvor kapitalisterne behøver af hensyn til profitten. Derfor indtager spørgsmålet om deportation af arbejdere en fremtrædende plads i Rom-traktaten, hvis artikel 49 pålægger Ministerrådet at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for gradvis at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

EF lægger i dag størst vægt på "belønnings"-princippet. Den sociale Fond får hvert år stillet 400 mil. kroner til rådighed for at øge arbejdskraftens anvendelighed (for hvem ???) og fremme dens geografiske og faglige bevægelighed inden for fællesskabet, som det hedder i artikel 123.

Sagt på klart dansk, vil det sige at arbejderne skal rettes

af, så de passer bedst muligt ind i produktionen og giver det størst mulige udbytte - for kapitalisterne. Til det formål kan de flyttes både fra det fag, de er uddannet i, til et helt andet, og fra den ene ende af Europa til den anden. Det er hvad sagen drejer sig om: europæisk arbejderdeportation.

Midlerne til flytning er først og fremmest faglig omskoling og flyttetilskud (350 kr. pr. deporteret arbejder) fra den sociale fond. I en kommissionsrapport om socialpolitikken fra marts 1971, som Parlamentet har tiltrådt i juli 1972, udstikkes der mere præcise retningslinier. F.eks. skal arbejdsløse og ledige jobs registreres af data-maskiner, der kobles på en fælles data-bank i Bruxelles. På denne måde kan deportationen foretages så billigt, effektivt og smertefrit som muligt - for kapitalisterne.

Kampen mod EF

Banske arbejdere vil være tvunget til at kæmpe mod arbejderdeportationen, uanset om Danmark kommer i EF eller ej. Men i EF vil arbejderklassen stå over for en stærk centraliseret EF-stat. En sådan overstatslig institution vil være langt vanskeligere at bekæmpe end den danske stat og dens arbejderdeportation.

Flytning af arbejdere fra ét fag til et andet, fra én egn til en anden og fra ét land til et andet af hensyn til kapitalisternes profit har fundet sted, så længe kapitalismen har eksisteret. Den finder sted i dag i Danmark, såvel som i og mellem alle kapitalistiske samfund. Og den vil finde sted, så længe kapitalismen eksisterer.

Disse forhold kan arbejderklassen kun bringe til ophør ved en socialistisk revolution. Men arbejderklassen kan i dag bekæmpe den danske stats forsøg på at samordne flytningen i en systematisk arbejderdeportation. Og danske arbejdere kan i internationalt samarbejde med arbejderklassen og allierede grupper i EF-landene og ansøgerlande hindre EF-statens tilsvarende forsøg på at skabe en datastyret deportation på europæisk plan, for det første ved at hindre dansk tilslutning til EF, og for det andet ved at bekæmpe EF-staten som kapitalisterne ønsker den skal udvikle sig.

Kampens mål

Selv om denne forsvarskamp vindes helt eller delvis i første omgang, vil arbejderklassen stå over for nye tilslutningsforsøg efter 2.oktober og nye forsøg fra EF-statens side på igen og igen at tvinge deportationen igennem på den ene eller den anden måde.

I et socialistisk samfund vil den tekniske udvikling naturligvis gøre det nødvendigt, at arbejdere i enkelte situationer skifter job eller flyttes, f.eks. hvor en mine lukkes fordi der ikke er mere kul i området. Men enhver flytning vil i et virkeligt socialistisk samfund foregå under arbejderklassens styring og uden de sociale og økonomiske følger, som deportation eller arbejdsløshed i de kapitalistiske lande indebærer

Derfor kan kampen først vindes endegyldigt ved en socialistisk revolution, hvor den kapitalistiske stat på nationalt og overnationalt plan knuses og erstattes af en arbejderstat samtidig med at den kapitalistiske profit-styrede produktionsmåde omvælttes og afløses af en socialistisk produktion, der tilrettelægges efter arbejderklassens behov. Og derfor må den umiddelbare forsvarskamp mod EF og arbejderdeportation ikke foregå isoleret, men hele tiden være led i en altomfattende revolutionær kamp mod kapitalismen.

NEJ TIL DANSK ARBEJDERDEPORTATION
NEJ TIL EUROPÆISK ARBEJDERDEPORTATION
NEJ TIL EF.

Yderligere materiale om EF kan fås hos:
VENSTRESOCIALISTERNE, Vesterbrogade 41, 4.sal, 1620 København K.
Telf.: 01-223002

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk